

Székely János

MALOM

Elnézem: kint a sarki lámpa
A korpás éjszakát szitálja,
Amelybe csillagfény vegyül.
S a finom, sárga liszt a járda
Kövén kerek kupacba gyűl.

A hold, az óriás malomkő
Villózó árnyat terít
Palánkra, fára és bokorra,
Söt asztalomra is beszórja
Jeges, iszamlós fényeit.

Mi zúg? Mi hajtja azt a malmot,
Ahonnét az a liszt pereg?
Mintha valóban víz ömölnék,
Úgy zengenek a levegőég
Nagy folyamai, a szelek.

Barátaim, figyeljetek csak,
Hogy jár és kattog fent az ég.
Hadd szóljon nyíltan már az ének:
Úgy állok itt, minthogyha tényleg
Egy nagy malomban állanék.

A mindenség malmában állok,
Hol végtelen időkön át
Zúg, zümmög és zenél az órlés:
Orli-teremtí az időt, és
Teremtí-órli önmagát.

Itt állunk mind. Sorunkra várunk.
Csillagpor hinti szép fejünk.
Itt állunk sokszoros magányban,
Parányok, mígnem mindahányan
Lehullunk és megőrletünk.

1961

NEHEZEN INDUL A VERS

Nehezen indul a vers,
mindjárt falakat, köveket
kell áttörnie, pántokat, reteszeket
kiszakítania, mintha
régóta lezárt,
sokszorosán lepecsételt
hangárból próbálna kitörni
valamely repülőgépet.

Még alig mozdul,
alig vesz lépésnyi lendületet,
máris előtte a felmeredő fal,
nehogy elszabaduljon,
s értelmes hanggal, jó repüléssel
zavarja a csendet, a rendet;
előtte az elveszett önbizalom,
tulajdon beroszdált kishitősége;
előtte a meghaladottság
korszerű réme, s a kor
számtalan más akadálya.

Úgyhogy mire nekilendül,
átör falakon, köveken,
zárait, reteszeit leszakítja,
s kiszottyán a fényre,
máris lefullad,
zúzott orral áll meg a zúzott
otthon előtt, és már csak
annyit tud mondani:
Béke veled.

1975